

Fay Hattındayız-4

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (68.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Dünyanın ümmetimiz ve Müslümanlığımızın gidişatı ile ilgili nasıl döndüğünü merak etmekteyiz ve gitgide ahirete yaklaştığımızla ilgili de kesin itikadımız vardır.

Bir insan dün salıyken bugün çarşamba oluşunu göz önüne alıp ahirete yakınlığımız açısından salı ile çarşamba arasında fark olmayışından söz etse onun aklından veya imanından şüphe edilir. Kesinlikle her geçen yirmi dört saat, kıyamete biraz daha yakın olma zamanıdır. Ahirete yaklaşıldıkça da dünyanın dönüşünde sorunlar artacak, içinden çıkılmaz problem sayısı yoğunlaşacak, bugünler dünlere göre daha karmaşık hâle gelecektir.

Bu bizim yüz yıllık olayları yazıp çizdikten sonraki istatistik bilgimiz değildir; kitabımız Kur'an'ı, Resûlullah aleyhisselamın sünnetini okuduktan sonra bu bilgiye vâkıf olmaktayız. Bu iki kaynağımızdan bilmekteyiz ki her geçen yirmi dört saat, karmaşıklığı biraz daha artıran bir hız sebebi olmaktadır.

Ahirete iman taşıyan, dünyanın dönüşünden ve yörüngesinden sorumlu bir ümmetin nesilleri olarak, olup bitenleri kavramak mecburiyetindeyiz. Dünyada maddî, coğrafî, manevî depremler arttıysa ve biz de kendimizi bir fay hattı üzerinde hissediyorsak bu hem tedbir almamız açısından bir farklılık teşvikidir hem de nedenler, çareler ve sonuçlar üzerinden laboratuvar çalışması yapmak zorundayızdır.

Ümmetimizin başına bin bir türlü bela gelebilir ancak olayları dışarıdan seyreden pozisyonda asla olamayız. Bağdat'ımız, Şam'ımız, Kahire'miz işgal edilebilir ve medeniyetlerimiz ardı ardına yıkılabilir. Bir yanda Haçlılar diğer yanda Moğollar kütüphanelerimizi tarumar edebilirler, camilerimizi kubbeleriyle birlikte yere çökertebilirler. Bunlar mümkündür ancak bütün bunları seyretmekle yetinmemiz mümkün değildir.

Bugün çözüm üretmeyi beceremeyen bir nesil olabilirsek de yarına çözümün ipuçlarını hazırlamamış olamayız. Zira ümmet-i Muhammed, kâinatın gidişinden sorumlu olup kâinatın toprağı ümmetimize teslim edilmiştir. Kıyamet günü bütün insanlığın raporu yine ümmetimizden sorulacaktır:

وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ

“Siz insanların şahitlerisiniz.”

Herhangi birimiz on beş yaşını doldurup çocukluk çağını geçirdikten sonra bu sorumluluktan feragat etme hakkına sahip değiliz. Bu sorumluluk dosyası ümmet-i Muhammed'in başında halifesinin bulunup bulunmadığının sorgusu da olabilir, ümmetin çocuklarından birinin şirk tehlikesiyle karşı karşıya kalıp kalmadığıyla ilgili de. Hiçbir şey yapamadığımızda, mevcut olayları kaldıracak sıkıntılı bir nesil oluştuysa bile nesli, olayları idrak edecek mantıkta bir nesil yetiştirmeye çalışırız. Niçin namaz kıldığımız, neden abdest aldığımız, abdest esasen bir temizlik çeşidi olduğu hâlde onu yapamayanlar kollarını toprakla kirlittiklerinde nasıl olup da abdest almış sayılacaklarına dair sırları öğreniriz. Teyemmümü öğrenirken aynı zamanda kâinatta nelerin olup bittiğini, ümmetimizin bunca çileye niçin talip olduğunu idrak edebiliriz.

Ancak yine tekrar edelim ki olayları seyretmekten ibaret bir duruş, bütün bu seçeneklerin dışındadır. Rapor yazmakla görevlendirilmiş kimse, üzerine raporlar yazılan biri olamaz.

Allah'ın hiçbir insana kaldıramayacağı yükü yüklemeyeceğine iman etmemiz, ümmet-i Muhammed'in başına gelen ve her gün daha ağırlaşan musibetlerle birlikte tecrübelerinin de büyüme olduğu inancını getirecektir. Şerle mücadelesini bin dört yüz seneden beri sürdüren ümmetimizin bağrında sayısız Haçlı ordusu sinmiştir. Bedir'den, Uhud'dan itibaren ve topraklarımızın dışına çıktığımız Kadisiye'den sonra hiç durmayan hücumlar karşısında yoğun tecrübeler edinmişiz ve gelişimimiz durmamıştır. Bu hakikat dururken kendimizi cılız duruma düşürmek, 'üzerine rapor yazılan' olmaya rıza göstermektir. Allah bizi bundan muhafaza buyursun.

Bu açıdan oldukça ciddi bir konu, Allah'ın mülkünde ondan başkasının tek bir kelime hakkının olmadığına ve düşmanlarının konuşmasına izin verenin de o olduğuna iman edenler olarak kâinata akrepten kelebeğe kadar onun tasarrufunun dışına çıkabilecek hiçbir varlık olmadığını bilmemiz, bugün de ümmetimizin şeytanî güçler tarafından engellenemeyeceğini idrak etmeyi gerektirir. Yanmakta olan ateşler, bombalanan topraklarımız, imha edildiği zannedilen insanlarımız büyük bir lokomotifin ateşleme odası gibidir.

Bir yangının olduğu görülmektedir fakat Allah'ın hesabında yangın zannedilen şey, insanlığın başını çekecek olan ateşleme odasıdır. Esasen Allah Teâlâ, gelecek nesillerimizin ne kadar kavi bir sıçramayla harekete başlayacağını ve Arş'ın gölgesinde yer arayacağını insanlığa gösterecektir. Tıpkı Haçlı sürüleri ve Moğol çapulcularının, ümmetimizin yalnızca silkinip gafletinden uyanarak şeriat-ı ilahîyi ayağa kaldırmasına sebep olmaları gibi. Allah için zor ve olmaz yoktur.

Yarın Rabbimizin huzurunda, konuşanlar ve dinleyenler olarak dirileceğiz. Allah o gün hesabımızı kolay etsin diye dua ederken bugün de Rabbimizin kitabından esinlenerek bu hakikatleri hatırlıyoruz, bu vesileyle rahmete ereceğimizi umuyoruz. Üzerine konuşarak, altını çizerek, istişare ederek ve birbirimizle yoğurarak anladığımız bu hakikatlerin sırlarına vâkif olmaya çalışmalıyız.

Bu çalışmalarımızı yaparken bazı hakikatlerin idrak edilmiş olması gereklidir:

1- Allah Teâlâ, kullarını imtihan etmek için yaratmıştır. Bu imtihan olmasaydı insanı zaten yaratmayacaktı. İnsan imtihan için yaratılmışsa, doğal olarak ayakkabı numarasına veya damak tadına göre imtihan da olmaz. Koşacak kimseye 'lütfen biraz koşar mısınız' denmez, Allah imtihan için yaratmışsa imtihanın şartlarını ve sonuçlarını da o belirleyecektir. Mümin olmak bu imtihanı kabul etmektir.

İmtihan etmeyi murat buyuran Allah, fakirlikle de zenginlikle de sağlıklı da hastalıkla da gençlikle de ihtiyarlıkla da imtihan edecektir. Ancak kâinata insanın en büyük imtihanı İblis'tir ve İblis, insanların içinden bulunduğu yardımcılarıyla karşımıza çıkar. Allah'ın Arş'ına doğru koşarken en büyük imtihanımız, bizim gibi insanlardır. Bu 'bizim gibi insanlar'ın yer yer ümmetimizden kimseler olmaları da mümkündür.

Binaenaleyh, ormanda yürürken yabanî hayvanlardan korkarak yürüdüğümüz gibi bu dünyada Müslümanlık yürüyüşü yapan tevhit ehli kimseler olarak dünya meydanında yürürken de rakiplerimiz ve düşmanlarımız bizim gibi insanlar, hemcinslerimizdir, soydaşlarımız, akrabalarımız, en yakınlarımızdır. Ulaşacağımız gayemiz Allah'tır ve önümüze çıkacakların neler olduğunu biz bilemeyiz. Bir blok olarak imtihana hazır olmak zorundayız.

Allah Teâlâ'nın bizi yaratmasının sebebi budur.

Furkan suresinin 20. ayetinde bu sır açık şekilde karşımızdadır:

وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا

"Biz sizi birbirinizin fitnesi (imtihanı) yaptık. Bakalım sabredecek misiniz. Allah her şeyi görür."

Haçlı ordusuyla karşılaşan Selçuklular'ın perişanlığından sonra bir Osmanlı sultanının kardeşi tarafından öldürülmesinin ne anlama geldiğini, Haçlılar'ı topraklarımızdan henüz kovmuşken bir de kardeş kavgasının nereden çıktığını sorgulayamayız. Çünkü birbirimizin imtihan sebebi olduğumuz zaten buyrulmuştu.

Haçlı'nın önünde durup duramayacağımız, cinsî bir hissiyat veren kadının-erkeğin önünde durup duramayacağımız, kardeşimizin ihtirası önünde ne yapacağımız, faizi ödemeye hazır iş ortağımız önünde hangi tavrı göstereceğimiz... ailede kadının imtihanı erkek, erkeğin imtihanı kadın; babanın imtihanı evlat, evladın imtihanı baba; akrabaların arasında imtihan amca, amcanın imtihanı yeğen; hisımlar arasında damadın imtihanı kaynana, gelinin imtihanı kaynata; bir soyun çocukları arasında kollar birbiri için imtihan... Hayat hep imtihan.

Beş kişinin hafız olmak için çıktığı yolda içlerinden birinin vazgeçmesi, aslında diğer dördünün bundan etkilenip hızlarını kesip kesmeyecekleri bakımından onlar için bir imtihan görevi görebilir. O gün dimdik durup "Arş'ın gölgesinden önce mola vermeye niyetli değilim" diyebilen, "Allah her şeyi görür" ayetinin muhatabı olmuş ve o günkü imtihanı kazanmıştır.

Furkan suresinin bu ayeti, tıpkı 'lâhavle velâ kuvvete illâ billâh' derken bulduğumuz türden bir teselli vermektedir.

Bunu bilenler olayların içinde kahrolup yitmezler.

2- Her şeyin Allah'ın vaadinde yürüdüğüne ve bu yolda hiçbir tereddüt olmayacağına iman ediyorsak tıpkı ashab-ı kiramin Hendek gazvesinde dediğini diyebiliyorsak şunu da bileceğiz: Allah sonuçlara bakmaktadır, ara yerdeki görüntülere itibar yoktur.

Peygamber aleyhisselam mağaraya saklandığında, müşriklerin açlık eziyetine maruz kaldığında, hakaretler duyduğunda bütün bunlar Allah Teâlâ'nın mülkünde olup bitiyordu ancak Mekke'yi fethedip şirkin başını muzaffer bir komutan olarak ezdiği günün görüntüsüydü Allah'ın gördüğü şey. Çünkü Allah akibete bakar. Dünya yalnızca bir 'start' yeridir, sonuç yeri değil. İmtihan, cihat, kulluk burada başlar fakat sonuçlar ve nihaî kararlar burada alınmaz.

Mümin, eylemi ve sabır kapasitesi itibariyle ne kadar süreceği dahi belirsiz dünya hayatını bir netice olarak gördüğü zaman ara yollardan birine sapmış ve ana istikametten ayrılmıştır. Buluşulacak yer Firdevs cenneti iken Abant'ın görüntülerine takılıp kalmış, hedeften önce yoldan çıkmıştır.

Çalışmalarımızı yaparken fertler ve ümmet bazında, esasen neyi bulamadık da dert ettik diye sordüğümüzde göreceğiz ki Allah'ın sadece başlangıç olarak gösterdiği dünyayı meğer bir son görme gafletine düşmüşüzdür. Bu düzeltilindiğinde parmağı koptuğu zaman eline bakıp "Allah yolunda sen bir şey değilsin" şuura sahip oluruz. O gün şehitliği edebiyatı üzerinden değil, emekliliğinden sonra herkese nasip olsun diye bir tür alay eder türünden değil, akşam güneşi batmadan önce nasip olacak ve hasreti çekilecek bir gaye olarak dualarımıza katarız. Bu olduğu zaman, secdede 'sübhaneallah' dediğinde içinde hiçbir gam kalmamış gibi hissedebiliriz. Harise radiyallahu anhin Resûlullah aleyhisselamin huzuruna gelerek "kendimi adeta Arş'ta hissettim" demesi böyle olmuştur.

Ebedîlik vasfı olmayan bir yerin tamamı insanın olsa, ebedîlik için yaratılmış bir ruh bunda lezzet bulamaz. Bir saat, bir gün, bir yıl bulur; ama sonunda lezzetin kendisi için dert olacağını düşünür. Allah'ı arayan, arayışında gerçekçi ise eğer, onu bulacağı yerde arar.

3- Allah -hâşâ- kâfir kullarından ve İblis'ten gafil değildir. Ancak bir kanun koymuş ve hesaplaşmayı belli bir gün yapacağını bildirmiştir. Kur'an'ımızdan anlaşılmaktadır ki şayet Allah Teâlâ hesaplaşmayı Nuh ve Lut aleyhisselamin kavimlerine yaptığı gibi hemen yapsaydı, dünyanın var olma gereği yoktu. Çünkü kötünün kökü biterdi.

Hâlbuki firavunu boğduğu topraklarda, Allah'ı bırakıp bir buzağı çamuruna tapınan bir neslin çıkmasına izin vermiştir –üstelik firavundan kurtulanlarla çamura tapınanlar aynı kişilerdir.

Allah Teâlâ hesabını ve azabını hemen görse insanlığın kökü kururdu zira insanlık Âdem aleyhisselamdan beri yuvarlanarak gelmektedir. Hesaplar günümüze ertelenerek gelmektedir. Henüz yalnızca dosyalar tutulmaktadır. Öyleyse elli seneden beri ümmetimize kan kusturan şer güçlerin nasıl olup da hâlâ ellerini kollarını sallayarak dünyada dolaşabildiklerine şaşırılmamalıdır. İyi ki hesaplarının burada görülmediğine memnun dahi olmalıyız, zira alacakları en ağır ceza ölüm olabilirdi ve bu bir nevi kurtuluştur. Gelin görün ki gidecekleri yerde belki milyonlarca sene boyunca mazlumlar tarafından çektikleri azap izlenecektir.

Kur'an'ımızın bu hususta içimizi açan kısımlarından İbrahim suresinin 42. ayetinde şöyle buyrulmaktadır:

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ

“Sakın Allah'ı zalimlerin yaptıklarını görmüyor zannetme. Allah her şeyi gözlerin yerinden fırlayacağı güne ertelemektedir.”

Bebekleri zehirleyerek öldüren, iktidarı uğruna cana kıyan, mal hırsı uğruna insanları aç bırakan zalimi bu dünyanın hangi cezasıyla cezalandırabiliriz ki neticede bir canı vardır ve onu verip kurtulacaktır. Ona edilecek azap, canının çıkmayacağı yerde edildiğinde hakkaniyet yerini bulmuş olacaktır, sonuçta canların çıktığı yerde yapılabilecek bir şey yoktur.

İster fay hattında ister cehennemün üzerine kurulu sırat köprüsünün üstünde olalım, Rabbimizin rahmetini ardımızda hissettiğimiz sürece endişemiz olmamalıdır. Böyle olmadıkça imanın lezzetini tadanlardan olamayacağımız demektir.

Kehf suresinin 58. ayetinde şöyle buyruluyor:

وَرَبُّكَ الْعَفْوُ ذُو الرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَلَهُمُ الْعَذَابَ بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْئِلًا

“Merhamet sahibi Rabbin, çok merhametlidir. Rabbin her yapılan şeyin cezasını verseydi böyle olmazdı. (Böyle olması onun büyük rahmetine uygun değildi.)”

Kapı herkese son nefese kadar açıktır. Hiçbir kıvrıma payının olmadığı bir güne gidiliyor ve ceza alacakların hakları, o randevu gününe kadar sabittir. Randevu günü ise hiçbir kıvrıma payı kalmayacak, yarışta bir tur daha atma fırsatı olmayacaktır.

Fatır suresinin 45. ayeti de ciddi sonuçlar bulabileceğimiz bir hükümdedir:

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّىٰ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا

“Allah insanları yaptıkları her şeyden dolayı cezalandıracak olsaydı, dört ayaklı bir hayvan bile kalmazdı. Ama Allah herkesi o randevuya ertelemektedir. O vakit geldiğinde, Allah bütün kullarını çok iyi görmektedir.”

Allah'ın her şeyi cezalandırması, o suçu işleyenleri bırakalım, onların yaşadıkları topraklardaki hayvanları bile imha edecek bir şeydir. Aslında insanların kabahatleri bizim zannettiğimiz kadarla da sınırlı değil demektir. Ama Allah Teâlâ, “gözlerin yerinden fırlayacağı gün”e randevu vermiş olması gereği dünyadayken cezalandırmamaktadır.

O randevu vakti geldiğinde herkes görecektir ki bütün mazlumlar, zulüm altında kıvrananlar, çocuğuna Kur'an okuttuğu için zindanlara düşürülenler, yıllarca ezana hasret olarak dünyadan çekip gidenler, sünnete uygun ezan okuduğundan hapsedilenler, Allah dediği için dayak yiyenler, topraklarından sürülen kadınlar-çocuklar-ihthiyarlar, görecekler ki "Allah bütün kullarını çok iyi görmektedir."

Mazlumlar bile ne kadar işkence çektiklerini unutmuş olacaklarken, Allah Teâlâ her şeyin hesabını tutmuş bir şekilde önlerine çıkaracaktır. Allah gördüğünü, kulundan çok daha iyi görmektedir. Yeter ki mümin, kâfirin önünde zilleti kabul edip perişanlığa razı olan, sefalete ikna edilmiş hâlde durmasın ve kıyamet günü Rabbinin huzuruna böyle çıkmasın.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.